



**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ**  
**СУД У БЕОГРАДУ**  
**Гж 832/24**  
**14.11.2024. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Марине Бркић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Ђурић, адвокат из Београда, Ресавска 16, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александра Гуцулић, адвокат из Београда, Господара Вучића 243, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2970/21 од 02.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2970/21 од 02.11.2023. године у ставу првом и трећем изреке.

**ОДБИЈА СЕ** захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Београду П 2970/21 од 02.11.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име дуга исплати износ од 65.900,00 евра са законском затезном каматом почев од 16.11.2021. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Вишег суда у Београду као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 440.566,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршност до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, из чијих навода произлази да пресуду побија у ставу првом и трећем изреке, из свих законских разлога.

Тужиља је одговорила на жалбу туженог.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу применом

одредбе члана 386 и 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку, првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом туженог указује на битну повреду из тачке 12 ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни и потпуни, те се њена законитост и правилност могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, привредно друштво “ВВ” д.о.о. чији је заступник био тужени као директор и тужила су 28.07.2008. године закључили уговор о извођењу радова према коме се привредно друштво, као извођач радова, обавезало да за тужилу, као наручиоца радова, изгради сојеницу на левој обали реке Саве, подручје Галовица, територија Нови Београд, део катастарске парцеле ..., укупне вредности радова 600.000,00 динара. Од закључења уговора 2008. године све до 2015. године тужила је туженом на руке давала месечне износе од 700,00 до 730,00 евра што је служило за покривање трошкова електричне енергије, телефона, горива. Тужени је према наводима тужиле налазио разлоге зашто није саградио сојеницу за тужену иако је другим људима продавао сојенице, те је 26.11.2013. године потписао потврду у којој се наводи да ради измирења дела дуговања тужилу преноси власништво на две сојенице које поседује на левој обали Саве, реон Галовице, део катастарске парцеле ..... и обавезује се да ће тужилу обезбедити упис у катастар. Вредност једне сојенице процењена је на 8.000,00 евра, а друге сојенице на 10.000,00 евра. Како тужени тужилу није враћао дуг дана 28.10.2015. године потписао је потврду о дуговању у којој је наведено да тужени дугује тужилу укупан износ од 62.000,00 евра који се обавезује да врати до 31.12.2015. године. Из исказа тужиле произлази да се Фирма туженог налазила преко пута зграде тужиле и да тужени не би у сутерену примао клијенте, тужила му је дала кључеве свог стана, јер је имала и други стан. Тужени је у стану тужиле пословао све до 2019. године када је тужила схватила да јој је тужени украо уметничке слике, те је од њега захтевала да напусти стан и потпише потврду о дуговању на износ од још 3.900,00 евра што је представљало њену слободну процену вредности предметних слика. Ову потврду је тужени потписао 13.03.2019. године и обавезао се да тужилу врати износ од 3.900,00 евра до 31.03.2019. године. Тужени није поступио у складу са потписаним потврдама и тужилу није вратио дуг.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, након што је оценио да из исказа тужиле и писмених доказа произлази чињеница да тужени дугује тужилу досуђени износ, првостепени суд је применом члана 557 и 277 Закона о облигационим односима одлучио као у ставу првом изреке и обавезао туженог да врати зајам у динарској противвредности са законском затезном каматом почев од 16.11.2021.године као дана подношења тужбе па до исплате.

Одлука из нежалбеног става другог изреке донета је применом члана 25 став 1 тачка 7 Закона о уређењу судова у вези са чланом 403 став 3 Закона о парничном поступку.

Закључак првостепеног суда да тужени дугује тужиљи досуђени износ није доведен у сумњу жалбеним наводима туженог.

Тужени у жалби наводи да се чињенично стање на коме је побијана пресуда заснована не може сматрати потпуно и правилно утврђеним. Међутим, приликом утврђивања чињеничног стања првостепени суд је извео предложене доказе и оценио их појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног поступка (члан 8) дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, па овај суд у поступку жалбене контроле не налази било какву сумњу у правилност чињеничног стања. Оценом исказа тужиље и изведених писмених доказа, суд је утврдио да је тужиља туженом позајмила износ од 65.900,00 евра, а на туженом који оспорава такву обавезу пада терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање потраживања, или услед које је његова обавеза престала, а сходно одредби из члана 231 став 3 ЗПП. Међутим, тужени током првостепеног поступка није предлагао доказе који би на било који начин довели у сумњу постојање наведене чињенице. Саслушање странака је доказно средство којим се, као и у случају других доказа, утврђују битне чињенице, па исказ тужиље у овом случају не може бити лишен таквог значаја, ово ни у ситуацији када, као што је овде случај, саслушање туженог због његовог неприступања у суд није било могуће.

Сходно наведеном, неосновани су жалбени наводи туженог на погрешно позивање првостепеног суда на одредбе уговора о зајму, код чињенице да је тужиља као наручилац радова закључила уговор о извођењу радова, јер из достављених потврда о дуговању потписаних од стране туженог на износ од 62.000,00 евра и на износ од 3.900,00 евра, као и исказа тужиље, произлази правилан закључак првостепеног суда да се у конкретном случају имају применити одредбе уговора о зајму.

Такође, су неосновани и жалбени наводи туженог да тужени није стварни дужник износа који тужиља тужбеним захтевом потражује, већ је то "ВВ" д.о.о. с обзиром да је током првостепеног поступка правилно утврђено да је тужиља новац давала туженом, а не привредном друштву и да тужени у току поступку није доставио доказе да су износи које му је тужиља дала уплаћивани на рачун привредног друштва. Из приложених потврда о дуговању од 28.10.2015. године и 13.03.2019. године произлази да су потписане од стране туженог лично и да нема никаквих назнака да је тужени том приликом поступао у име и за рачун привредног друштва.

Из наведених разлога правилна је одлука првостепеног суда и у погледу главног захтева и у погледу камате досуђене почев од 16.11.2021. године до исплате све по средњем курсу НБС на дан исплате, крећући се у границама траженог, а сходно одредбама члана 557 и 277 ЗОО.

Остали наводи из жалбе су били предмет оцене, али како нису од значаја за другачије одлучивање нису посебно образлагани.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Имајући у виду да одговор на жалбу не представља нужни трошак, применом члана 165 ЗПП у вези члана 153 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија**  
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић